



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce S. B. proti žalované Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 6. dubna 2010, č. j. MV – 94063/VS – 2009,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 23. listopadu 2009 zrušilo Ministerstvo vnitra žalobci povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Žalobce podle ministerstva opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, což je zřejmé z toho, že v období od 23. července 2004 do 23. ledna 2009 byl celkem šestkrát pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.

Žalobcův rozklad proti tomuto rozhodnutí zamítl ministr vnitra dne 6. dubna 2010. Ztotožnil se s orgánem prvního stupně i v tom, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je sice zásahem do žalobcova soukromého a rodinného života, avšak nikoli nepřiměřeným. Žalobce je recidivista, který se opakovaně a vědomě dopouštěl zejména majetkové trestné činnosti a mírnější formy trestů jako obecně prospěšné práce se u něj naprosto mýjely účinkem. Vzhledem k počtu odsouzení je tu důvodná obava, že bude páchat trestnou činnost i po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. S ohledem na žalobcův věk není možné relevantně argumentovat tím, že žalobce již nemá v Kazachstánu žádné příbuzné a jeho nejbližší příbuzní (otec a sestra) žijí v České republice. V rámci úvahy o přiměřenosti

zásahu do soukromého života nelze přihlížet ani k tomu, že žalobce nesplní podmínku tzv. trestní zachovalosti při podání žádosti o jiný druh pobytu na území ČR. Žalobce může využít možnosti zahlázení odsouzení; to, nakolik s takovou žádostí uspěje, je však dáno výlučně skutečnostmi na straně žalobce.

V žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra žalobce uvedl, že rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce se v ČR zdržuje již devět let a v Kazašské republice nemá žádné osobní a rodinné vazby. Jeho matka zemřela v roce 2005, jeho otec a sestra pak žijí v České republice, jejímiž jsou občany. To, že ministr odkazuje žalobce na možnost zahlázení odsouzení, je absurdní. Žalobci byl uložen trest odnětí svobody v délce dvanácti měsíců, a může tedy požádat o zahlázení odsouzení nejdříve po uplynutí tří let od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí vydané v prvním stupni.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech vyslovených v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu, v němž byl založen i opis z evidence Rejstříku trestů, si soud ověřil, že žalobce byl celkem šestkrát pravomocně odsouzen za úmyslné trestné činy (krádež, loupež, řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, úmyslné ublížení na zdraví). Vykonal již dva nepodmíněné tresty odnětí svobody a v době podání žaloby byl opět ve výkonu trestu odnětí svobody.

Žaloba není důvodná.

Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona č. 326/1999 Sb. se komplexně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, a to v usnesení ze dne 26. července 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, publikovaném pod č. 2420/2011 Sb. NSS. Zdůraznil přitom, že je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, v němž se tyto pojmy objevují, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Judikatura dále zdůrazňuje, že nelze paušálně považovat opakované spáchání více úmyslných trestných činů za narušení veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., ale že je třeba každý případ zkoumat individuálně.

Ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) bylo do zákona č. 326/1999 Sb. vneseno zákonem č. 161/2006 Sb. s účinností k 23. březnu 2006; od té doby se ustanovení nezměnilo. Důvodová zpráva k tomuto ustanovení neříká nic konkrétního, nelze tedy zkoumat specifické okolnosti vzniku a původu tohoto ustanovení. Ustanovení vyjadřuje myšlenku, že udělení povolení k trvalému pobytu jakožto nejvyššího stupně pobytového oprávnění nedává cizinci pouze souhrn oprávnění, ale klade na něj také určité nároky – tj. chovat se v souladu se zákony a neporušovat pravidla státu, který mu umožnil trvale pobývat na svém území a čerpat výhody z toho plynoucí.

Soud má za to, že správní orgány v této věci řádně porovnaly intenzitu žalobcovy trestné činnosti s mírou zásahu do soukromého a rodinného života, který žalobci hrozí v souvislosti se zrušením povolení k pobytu. Žalobce ostatně nezpochybňuje naplnění první části hypotézy pravidla obsaženého v § 77 odst. 2 písm. a), tj. že opakovaně závažným způsobem narušil

veřejný pořádek; soud proto jen pro úplnost uvádí, že tato podmínka je v žalobcově věci splněna. Samotný fakt spáchání trestného činu ještě nemusí bez dalšího znamenat závažné narušení veřejného pořádku; bude tomu tak ale tehdy, pokud se pachatel dopustí závažného trestného činu, anebo pokud se dopouští sice méně závažných trestných činů, zato však opakovaně. Žalobce byl – jak podotkl již správní orgán prvního stupně – během čtyř a půl let šestkrát pravomocně odsouzen za trestný čin; s ohledem na to, že se ve všech případech jednalo o trestné činy úmyslné, nemůže soud nahlížet na tyto činy jako na nějaký exces v žalobcově jinak bezúhonném životě – naopak trestná činnost se jeví jako běžná součást žalobcova života. Povaha žalobcových trestných činů přitom ukazuje, že žalobcovo chování představuje hrozbu jak pro majetek ostatních členů společnosti, tak pro jejich zdraví a osobní bezpečnost.

Proti tomu žalobce staví své právo na soukromý a rodinný život; soud však shodně se správními orgány konstatuje, že v jeho případě není zásah do soukromí, který mu vznikne v důsledku zrušení povolení k trvalému pobytu, nepřiměřený. Je třeba zopakovat, že zákon nezapovídá jakýkoli zásah do soukromého a rodinného života, ale právě jen zásah nepřiměřený. V praxi tak často budou nastávat případy, kdy cizinec bude vnímat zásah jako citelný, ovšem zároveň nebude možno objektivně hodnotit takový zásah jako nepřiměřený. Žalobce byl v době rozhodování správních orgánů zletilý a ve věku, kdy se již lidé běžně sami živí, odcházejí z původní rodiny a vytvářejí vlastní partnerské či manželské svazky (24 let). V ČR žije jeho otec a sestra (matka již zemřela), přičemž dle svého tvrzení nemá žalobce v původní vlasti žádné příbuzné. Tyto skutečnosti žalovaný nezpochybnil a nezpochybňuje je ani soud; zároveň však je soud přesvědčen, že dočasné odloučení dospělého člověka od jeho otce a sestry nelze pokládat za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života – zejména když si tuto komplikaci ve svém soukromém životě přivodil žalobce sám v důsledku své trestné činnosti. Žalobce netvrdil ani nedoložil, že by se nemohl žít sám, a že by tedy byl na otce či sestru odkázán výživou, nebo naopak že by otci či sestře byl povinován výživou či péčí.

Poukaz žalovaného na možnost zahlázení odsouzení nepovažuje soud za absurdní. Žalovaný si byl vědom toho, že nejde o okamžité řešení žalobcovy situace (o zahlázení odsouzení může žalobce žádat až po třech letech řádného života); přesto však platí, že pokud žalobce po dobu tří let upustí od trestné činnosti, soud musí jeho žádosti o zahlázení odsouzení vyhovět a poté žalobci jako osobě trestně zachovalé (§ 174 zákona č. 326/1999 Sb.) nic nebrání, aby požádal o povolení k pobytu na území ČR.

Správní orgány tedy řádně hodnotily míru narušení veřejného pořádku ze strany žalobce a přihlíděly dostatečně pečlivě k jeho osobním a rodinným poměrům. Ani soud v souladu s nimi nepovažuje zásah do žalobcova osobního a rodinného života za nepřiměřený.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. srpna 2014

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková